

El futur incert de la música valenciana

La Llei Valenciana de la Música, aprovada per les Corts el maig del 1998, ha caigut pràcticament en l'oblit després d'un any i mig. El pressupost previst per enguany dóna poc marge de maniobra a un col·lectiu musical molt popular però oblidat per les institucions.

El mes de maig del 1998 el ple de les Corts Valencianes aprovava per unanimitat la Llei Valenciana de la Música, amb l'objectiu de "fomentar, protegir, coordinar, difundir i promocionar la música al País Valencià". L'aprovació de la llei, basada en un text que es va passejar més de cinc anys pels passadissos i despatxos de les Corts, va provocar l'entusiasme dels representants del sector de la música, tradicionalment oblidada per les institucions tot i ser una de les manifestacions culturals més arrelades al País Valencià.

La principal eina de funcionament que preveu la llei és l'Institut Valencià de la Música (IVM), una entitat pública subjecta a dret privat i dependent de la Conselleria de Cultura, creada per tal de planificar, executar i coordinar la política musical de la Generalitat. Segons la llei, "l'Institut serà l'encarregat de dirigir les noves formacions musicals estables que preveu la llei, l'Orquestra Simfònica, la Banda de Música i la Banda Jove, i les dues ja existents, la Jove Orquestra Valenciana i el Cor de la Generalitat, que substituirà l'actual Cor de València". Les principals novetats que aportava el text eren la creació d'un pla de finançament per a l'ensenyament de música i dansa no regulats i la incorporació d'algunes associacions i federacions musicals en els òrgans de gestió de l'Institut de la Música.

Passat un any i mig, la llei, que l'aleshores conseller de cultura de la Generalitat Valenciana, Fran-

cisc Camps, va qualificar de "pionera", ha quedat pràcticament en un no res i els resultats han provocat les crítiques de tot el sector musical valencià. De fet, la Llei Valenciana de la Música va nàixer coixa perquè deixava en l'aire com i amb quins diners es crearien les noves formacions musicals que preveia. El grup socialista a les Corts ja va denunciar en el mo-

L'Institut Valencià de la Música compta amb un escàs pressupost de 566 milions per coordinar tota la política musical.

ment de l'aprovació de la llei la necessitat de garantir-ne el finançament. El socialista Vicent Garcés va afegir: "Només amb els diners que destinem a Julio Iglesias, les bandes tindrien mil milions".

L'Institut Valencià de la Música es va constituir oficialment el passat mes d'abril, tot i que la posada en marxa no es va produir fins que el consell rector de l'Institut va nomenar Immaculada Tomás directora de l'entitat, tot just fa un parell de mesos. Així les coses, amb quasi un any de retard, s'havien nomenat els membres del consell

rector de l'Institut, que per primera vegada incorporava algunes associacions musicals, com ara la Federació de Societats Musicals de la Comunitat Valenciana. La resta dels vocals són representants de les institucions i personalitats rellevants del món de la música. Tot i això, el nomenament va provocar certa polèmica per l'escassa representació de les entitats musicals directament implicades i per l'exclusió dels òrgans de gestió d'algunes entitats com ara la Federació de Cors de la Comunitat Valenciana (FECOCOVA).

Un pressupost insuficient. La llei que les Corts van aprovar fa un any i mig es presenta ara com el gran projecte musical de la Generalitat, i més concretament de la conselleria de Cultura, juntament amb els futurs Teatre de l'Òpera i el Palau de les Arts de la Ciutat de les Arts i les Ciències, encara en construcció. Un cop aprovats els pressupostos per a enguany, però, les perspectives són poc esperançadores per al sector. L'IVM disposa de 566 milions de pessetes, el 0,29% del pressupost total de la Generalitat, per a posar en funcionament una orquestra simfònica i dues bandes de música, a més de mantenir i programar la Jove Orquestra i el Cor. A més a més, tal i com diu el text de la llei, "l'Institut Valencià de la Música ha de planificar i executar la política cultural de la Generalitat en el camp de la música", on s'inclouen, entre d'altres, les activitats de la Federació de Societats Musicals

ARXIU / RAFA GIL

de la Comunitat Valenciana, una entitat que aplega més de 30.000 músics en les gairebé 500 bandes federades, i de l'Orquestra Simfònica, que ha de participar en la programació estable del Palau de les Arts.

Vicent Escrig, president de la Federació de Societats Musicals, una de les més afectades pel pressupost, assegura que la llei de la música necessita entre 2.000 i 3.000 milions de pessetes anuals per a complir tots els seus objectius. La Federació de Cors, per la seua banda, també considera que el pressupost és molt escàs ateses les funcions que ha de realitzar aquest nou organisme.

En canvi, la directora de l'Institut Valencià de la Música, Immaculada Tomàs, es mostra optimista amb el pressupost assignat, que el creu adequat per a la situació actual de l'Institut, considerant que encara no ha començat a funcionar al cent per cent. "A més -afegeix la directora- la mateixa naturalesa jurídica de l'Institut li permet captar diners d'entitats i empreses pri-

vades". Immaculada Tomàs va ser, fins el seu nomenament, cap de producció de l'àrea de Música de l'Institut Valencià d'Arts Escèniques, Cinematografia i Música (IVAECM) i s'ha ocupat de la direcció artística del Festival Internacional de Música Antiga i Barroca de Peníscola. "Hem d'anar a poc a poc -afirma Immaculada Tomàs-. Primer hem d'aprendre a sobreviure, i després ja podem viure amb més luxes. De fet, encara no tenim el personal suficient ni comptem amb un programa del tot definit. De tota manera, jo espero que amb una llei aprovada per unanimitat, no ens faltará el suport de les institucions".

La música tradicional i el folklore, els germans pobres de la música en aquest país, tampoc no han experimentat una millora significativa amb la nova llei. La llei dibuixa la possibilitat d'instituir un dia dedicat al cant d'estil o de crear un centre de documentació per recuperar tots els testimonis musicals actualment dispersos pel territori valencià, però tot sembla indi-

car que es quedarà en això, en una possibilitat, com tantes altres.

Els problemes de la indefinició de la política musical de la Generalitat Valenciana no s'acaben amb els cors, les bandes o la música tradicional, ni tampoc amb l'escàs pressupost de l'Institut Valencià de la Música ni tampoc amb la manca d'una seu per a l'entitat.

La manca de coordinació en la gestió del Palau de la Música de València (vegeu pàgs. 56 i 57) i la delicada situació d'alguns conservatoris de la ciutat (vegeu pàgs. 58 i 59), fan evident una política cultural poc adaptada a la realitat musical del país, i que no difereix molt del programa de l'antiga àrea de música de la mateixa Conselleria de Cultura. Davant d'aquesta situació, només un Institut Valencià de la Música amb els objectius clars i amb els mitjans suficients podria ser la solució per a un problema crònic que les institucions valencianes encara no han sabut resoldre.

Els membres del consell rector de l'Institut Valencià de la Música, el dia de la seua constitució, el passat 29 d'abril de 1999, amb el president Eduardo Zaplana. D'esquerra a dreta a la primera fila apareixen, entre d'altres, la directora general de Promoció Cultural, Consuelo Ciscar, el director Enrique García Asensio, el conseller de Cultura, Manuel Tarancón, i la directora de l'Institut, Immaculada Tomàs, última per la dreta.

Rosanna Melià